

[Melchior]

været inde på, ville det måske heller ikke være så afgørende at få de tal, for der er jo tale dels om meget større tal, dels om de mange ikke-anmeldte. Der er mange brancher, selvfølgelig mest nyhedsformidlingsbranchen, som er sårbare over for bare en enkelt eller to timers arbejdsnedlæggelse, og arbejdsgiveren vil ofte i sådanne tilfælde og også i andre brancher undlade at indberette, fordi han ved, at så får man visse ting til at accelerere, og så indkasserer man tabet, så skuffer man sine kunder i ind- og udland over for de berettede forventninger, som de måtte have, hellere end at risikere noget, der er endnu værre.

Det er ikke CDs mening at ville skribe op. Det er ikke korrekt, som fru Birte Weiss forsøgte, at fremstille denne forespørgselsdebat, som om den er rettet imod regeringen. Det er udmærket, at man laver sin tale i forvejen, men det må efterhånden ende i noget nonsens, når man først siger, at man egentlig måtte tro, at denne forespørgsel er rettet mod regeringen, men når man så hører ordføreren for forespørgerne – og her citerer jeg omtrentlig fru Birte Weiss – så får man alligevel det indtryk, at det ikke var meningen. Nej, det er da meget fornuftigt, når man taler, efter at en anden har talt, at lægge det til grund, som vedkommende har sagt, og der er ikke noget i forespørgslens formulering, som kan udlægges derhen, hvor fru Birte Weiss gerne ville have det.

Denne forespørgsel er et led i et konstruktivt forsøg på samarbejde med regeringen. Vi vidste os på forhånd – og efter statsministerens svartale fortsat – i grundlæggende overensstemmelse med det, der er regeringens intentioner, men det må jo også være andre end regeringspartier tilladt – det er jo derfor, vi er her – at rejse sager til debat, selv om vi ved, at der er en vidtgående overensstemmelse med regeringen i det pågældende forhold.

Fru Birte Weiss talte om arbejdsmarkedets grundlov og sagde, at den går efter hendes formulering ud på, at arbejdsgivere og arbejdstagere, som vi traditionelt kalder dem, skal klare sagerne selv; det må være det alt-afgørende. Men har fru Birte Weiss ikke selv for et par måneder siden stemt for et indgreb i denne grundlov? Og skete ikke det samme for to år siden og for fire år siden? Det vil altså sige, at hver gang der ikke er tale om misbrug, disse her 1.200 gange pr. år, som

statsministeren redegjorde for, plus de utalte og uindberettede, hver gang der er tale om en overenskomstmæssig og lovligt varslet strejke, griber folkettingen, bl. a. også med socialdemokratiet og en socialdemokratisk eller socialdemokratisk ledet regering, ind og tilstopper derved den ventil, som måske – og det må da i hvert fald være fru Birte Weiss' mening – bør være til stede, således at man ved enkelte lejligheder kan gribe til yderste middel. Det, man ikke kan gribe til, er at sabotere sig selv. Hvor er den solidaritet hende, når fru Birte Weiss kan nærmest prise, og i hvert fald helt afvise indgreb imod folk, der er usolidariske med love, som fru Birte Weiss selv har stemt for? Hvor er fru Birte Weiss' solidaritet med sig selv hende?

Fru Birte Weiss talte om, at hun ikke ønsker strejkeretten afskaffet, beskåret eller kriminaliseret. Der er intet i forespørgslen, som antyder, at CD vil noget sådant. Vi har gentagne gange i forårets debatter, også fra denne talerstol, tilladt os at pege på, at det måske var rimeligt, at man diskuterede disse ting. At man diskuterede det i lys af det, som bl. a. den allerede gentagne gange her citerede smedeformand, Georg Poulsen, har sagt. Undertegnede har været inde så at sige ordret på de samme ting, som hr. Georg Poulsen sagde 1. maj, i flere taler og ordførertaler heroppefra i foråret, og jeg har haft artikler om det i Erhvervsbladet og i Børsen og kan derfor kun glæde mig over, at hr. Georg Poulsen altså er enig med CDs ordfører i denne sag. Men fru Birte Weiss burde kunne læse dansk så godt, at hun kan se, at vor forespørgsel ikke indeholder noget om afskaffelse, beskæring eller kriminalisering af aftaler, aftalemæssige fremgangsmåder eller lovmedholdelige fremgangsmåder, men at det er alle de andre, vi taler om.

Jeg vil også bede statsministeren lægge mærke til, at det ikke er afgørende, om tallet nu er 1.200 eller 2.400. Afgørende er ikke mindst den bitterhed, efter vor mening den berettigede bitterhed, som disse arbejdsnedlæggelser må fremkalde hos alle dem, der passer deres arbejde. Vi hørte det ved pædagogstrejken, da en lærer i radioen forklarede, at vedkommende, som var medlem af sin fagforening og ønskede fortsat at være medlem dér, ikke ønskede, at denne fagforening, et flertal deraf eller, som det ofte sker, et højtråbende mindretal usolidarisk tyrannise-